

מקום שנהגו פרק רביעי פסחים

בר.

עין משפט
גר מצוה

נג א מיי פ"א מהל'
ק"ש הלכה ד סמוג
עשין יח טוש"ע א"ח סי'
סא סעיף יג [רב אלפס
זרכות פ"ז דף יא.] :

לעזי רעט"י

ל"ר. רפנה.
בי"ש. גרגירים (ובפרט
פירות הדפנה).
שנבו"ג [שיאור]. סמבוק
(צמח).
אשידור"א. בשר מטוגן
ומתובל.

מוסף רע"י

[illegible]

ואוכלין מסתם הנשרין. תחת הדקל המסיר פירותיו היו אוכלין מן הנשרות. וטעמא דכולהו מפרש בגמרא: ונוטנין פיהא לירק. והוא פטור מן הפיהא דממפרש בגמרא [בבבב]. ומיחו בידו. משום דקא מפקעי ליה ממעשר שהיו עניים אוכלין אותה פיהא בטיבילה לסבורין שהיא פיהא גמורה ולקט שבה ופיהא פטורין מן המעשר משום דהפקר ימיהו: גב' גירר עלמותא איניו. משום כפרה ולא קצרו כבדו בדרגש ומטה נהא ומפי קידוש השם ויתגמנה על רשעו ויורסו הרשעים: ליום נחש הנחשם. לפי שהיו טועים אחריו: וגנו ספר רפואות. כדמצינן והטוב הישר (הישר) בעיניו עשיתי אצורני

כ ואוכלין מתחת הנשרים בשבת ונותנין פאה לירק ומיחו בידם חכמים: **גמ'** ^(ב) ת"ר עשה דברים עשה חזקיה המלך על שלשה הודו לו ועל שלשה לא הודו לו ^(ג) גירר עצמות

אביו על מטה של חבלים והודו לו כיתת נחש הנחשת והודו לו גנו ספר
רפואות והודו לו ועל שלשה לא הודו לו קיצץ דלתות של היכל ושיגרג למלך
אשור ולא הודו לו סתם מי גיחון העליון ולא הודו לו עיבר ניסן בניסן ולא
הודו לו: מרכיבין דקלים כל היום וכו': היכי עבדי אמר רב יהודה מייתי
אסא דרא ושיכרא דדפנא וקימחא דשערי דרמי כמנא דלא חלפי עליה
ארבעין יומין ומרתחי להו ושדו להו לדיקלא בליביה וכל דקאי בארבע
ממות ידיה אי לא עבדי ליה הכי צאוי לאלתר רב אחא ברית דרבא אמר
מנחי כופרא דיכרא לנוקבתא: וכורכין את שמע: היכי עבדי אמר רב
יהודה אומרים ישמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד ולא היו מפסיקין רבא אמר
מפסיקין היו אלא שהיו אומרים ^ההיום על לבבך דמשמע היום על לבבך ^וולא
מחר על לבבך: ^זת"ר כיצד היו כורכין את שמע אומרים שמע ישראל ה'
אלהינו ה' אחד ולא היו מפסיקין דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר מפסיקין
היו אלא שלא היו אומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד *ואנן מאי
טעמא אמרינן ליה כדדרשינן ר' שמעון בן *לקיש דאמר רשב"ל *ויקרא יעקב
אל בניו ויאמר האספו ואגידה לכם ביקש יעקב לגלות לבניו קץ הימין
ונסתלקה ממנו שכינה אמר שמה חס ושלום יש במטתי פסול כאברהם שיצא
ממנו ישמעאל ואבי יצחק שיצא ממנו עשו אמרו לו בניו שמע ישראל ה'
אלהינו ה' אחד אמרו כשם שאין בלבך אלא אחד כך אין בלבנו אלא אחד
באותה שעה פתח יעקב אבינו ואמר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד
אמרי רבנן היכי עביד נאמרוהו לא אמרו משה רבינו לא נאמרוהו אמרו
יעקב התקינו שיהו אומרים אותו בחשאי אמר רבי יצחק אמרי דבי רבי אמי
משל לבת מלך שהריחה ציקי קדירה אם תאמר יש לה גנאי לא תאמר יש
לה צער התחילו עבדיה להביא * בחשאי אמר רבי אבהו התקינו שיהו
אומרים אותו בקול רם מפני תרעומת המינין ובנהרדעא דליכא מינין עד
השתא אמרי לה בחשאי: *תנו רבנן ששה דברים עשו אנשי יריחו שלשה
ברצון חכמים ושלשה שלא ברצון חכמים ואלו ברצון חכמים מרכיבין דקלים
כל היום וכורכין את שמע וקוצרין לפני העומר ואלו שלא ברצון חכמים
גודשין לפני העומר ופורצין פרצות בגנותיהן ובפרדסותיהן להאכיל נשר
לעניים בשני בצורת בשבתות וימים טובים ומתירין גמזיות של הקדש של
חרוב ושל שקמה דברי רבי מאיר אמר לו רבי יהודה אם ברצון חכמים
היו עושין יהו כל אדם עושין כן אלא אלו ואלו שלא ברצון חכמים היו
עושין על שלשה מיעו בידם ועל שלשה לא מיעו בידם ואלו שלא
מיעו בידם מרכיבין דקלים כל היום וכורכין את שמע וקוצרין וגודשין
לפני העומר ואלו שמיוח בידם מותרין גמזיות של הקדש של חרוב ושל
שקמה ופורצין פרצות בגנותיהן ופרדסיהן להאכיל נשר לעניים בשבתות
וימים טובים בשני בצורת נותנין פיהו לירק ומיעו בידם חכמים וסבר רבי
יהודה קצירה שלא ברצון חכמים היא * והתנן אנשי יריחו קוצרין לפני העומר
ברצון חכמים וגודשין לפני העומר שלא ברצון חכמים ולא מיעו בידם חכמים

ר ימינו לפני שהשיב אחר ימינו מפי איוב: שמע ישראל לאִזְהִיָּהּ הִיוּ אוֹמְרִים: נִימְרִיהּ. לְהִיאִי קִדְרִיהּ. אֲרַשְׁדוֹרִ"א: יֵשׁ לֶה לְעַר. לְעַר גּוֹפֵה מַחֲמַת הַתְּאֻוֹה: מַפְנֵי תַרְעוּמָה הַמֵּינִין. שֶׁלָּא יֵנוּ הַגּוֹן בַּחֲשָׁא. וּמֵאֵל דְּגִרְסֵי שֶׁהִיוּ אוֹמְרִים בְּרוּךְ שֶׁסֶּ כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וְעַד מִפְּרָשׁ שֶׁהִיוּ אוֹמְרִים הִיוּ מֵינִין: נֶשֶׁר. פִּירוֹת הַנּוֹשְׁרִין: ה"ג מִתִּירִין גְּמוּזוֹת שֶׁל הַקֶּשֶׁשׁ שֶׁל הַרְצוֹ וְשֶׁל שְׁקֵמָה. כְּשֶׁהִקְדְּשׁוּ לָפָנֵי הָעוֹמֵר בְּרָאֹן כְּחֵמִים. כְּלוֹמֵר לֹא הִקְפִּידוּ כְּחֵמִים לְאִסּוּרָא לְדוֹרִיתָא לִיכָא דְּמֻקוֹס שֶׁאִי אִתָּהּ מֵאֵל אִתִּי לְמִיכַל מֵינִיהּ לֹא גּוֹר דִּהָא חֲדַשׁ מִיבֵדֵל בְּדִלִי מֵינִיהּ כּוּלִי שֶׁתָּא שְׂאִינוּ נוֹהֵא אוֹתוֹ כֹּל יוֹן לְדָלָא פְסִידָא הוּא גּוֹר בְּרָבִן שִׁימְתִּינוּ מִשּׁוֹם שְׁמֹחִין שֶׁהוּא מַתְעַסֵּק בּוֹ אִתִּי לְמִיכַל מֵינִיהּ: מֵאֵל

מסורת הש"ס

(א) גרסות י: [תנשמי]
נדפס כל זה לשמונה
ועמ"ט, (ב) [סנהדרין]
מזל, (ג) שם חס"פ ע"ה
ד"ה היום, (ד) [מוספתא]
פ"ב ה"טז, (ה) חס"פ בן פז,
[מוספתא], (ו) מחות ע"ה,
[מוספתא], (ז) מחות ע"ה,
[שעשע לת], (ח) [דף]
י"א, (י) [בפסוק]: למה!
(י"ב) [דף י"ב], [שמות י"ב]
לעיל י"א, (י"ג) בס"ה
למה: שאלו טעם אמו
כל השנה, (יד) וי' חס"
מחות ע"ה, ד"ה ויכריז

ורה אור השלם

1. שמע ישראל יי
אלהינו יי אחד:
דברים ו ד
2. והיו הדברים האלה
אשר אנכי מצוך היום
על לבבך: דברים ו ו
3. ויקרא יעקב אל בניו
ויאמר האספו ואגידה
לכם את אשר יקרא
אתכם באחרית הימים:
בראשית מט א

הגהות הב"ח

(א) גמרא להביא לה
במשאי: (ב) רש"י ד"ה ולא
היו מפסיקין בין אחד
לואהבת ר"ל אין
מארייבין לנריך להאריך
כנ"ל ותיבת אע"פ נמחק:

מוסף תוספות

- א. וא"כ ליכא קבלת
מלכות כלל. תוס' ר"פ.

רבינו חננאל

שקוֹץ ענף גדול וסודקו ומשים את זה בתוכו. לשון אחר כופר א דייבא ענף רך של דקל וזכר ומריכו בנסדק של דקל נקיצה מפני שדקל נקיצה אינה עושה פירות והזכרים עושין פירות: **ולא היו מפסיקין.** בין אחד לנוראבת (ט) אע"פ דלר"י להאריך בזה ולהפסיק בין קבלת מלכות שמים לדברים אחרים שכל אחד מקבל עליו ואומר אחד הוא אליהו בנספוק ראשון ופסוק שני לשון נואה הוא: **רבי יודא אומר** מלכות שמים היא **אלא שלא היו אומרים ברוך שם כבוד מלכותו.** וזכרנו כלומר שהיו מדבקים כל הקהלים כמות שהיא ולא היו מוסיפין ואית דגרסי שהיו אומרים ברוך שם כבוד מלכותו פ"י שהיו

אומרים אותו בקול רם: קץ סימין. ש
צריך שם כבוד מלכותו נקריה שמע
יהו אומרים עלינו שאלו מוסיפין דבר
אותו דבול רם כשאר ההייה ודיניהו

(א) מדברי רבינו ז"ל אלו נראה שהיה גורם בגמ' אמר רבי אבהו בלאשא התקינו וכו' ולפיכך נתן טעם משום דבלאשא הוו שכיחי מינין.